

[Lysholm Christensen]

og Danmark kan kun ændre denne sær aftale ved en ny folkeafstemning. Det står klart, at Danmark ikke deltager i Maastricht-traktatens fælles forsvarspolitik, og vi er heller ikke forpligtet til at være med i Vestunionen. Kristeligt Folkeparti finder det positivt, at den folkelige kritik af ØMU'en tages alvorligt, og at Danmark derfor allerede nu præciserer over for de andre EF-lande, at vi ikke deltager i en fælles mønt og en fælles centralbank.

Det præciseres, at unionsborgerskabet ikke erstatter det nationale statsborgerskab, og at Danmark kun er med i det retlige samarbejde, når det foregår mellem suveræne regeringer. Selv om præciseringen af, hvad unionsborgerskabet indebærer, ikke er ny i forhold til Maastricht-traktaten, må den betragtes som et budskab om, at Danmark ikke vil arbejde i retning af, at EF udvikler sig til en forbundsstat.

Edinburgh-afgørelsens fælles del er et resultat af diskussionen om åbenhed og nærhed i EF; som noget nyt kan der afholdes åbne ministerrådsmøder om væsentlige sager i EF, og dette er startet forsøgsvis under det danske formandskab. Endvidere skal EF's Ministerråd være mere åbent over for pressen og udtrykke sig mere letforståeligt, og alt i alt må erklæringen om åbenhed betragtes som et vigtigt skridt på vejen mod et mere åbent og gennemskueligt EF.

Nærhedsprincippet bliver præciseret på en god måde. EF skal kun handle på de områder, hvor EF har fået direkte beføjelser, og når Kommissionen stiller forslag, skal den kunne bevise over for Ministerrådet, at den har ret til at stille forslag på det pågældende område; hvis det ikke er tilfældet, skal loven afvises. Kommissionen har endvidere lovet at trække en række lovforslag tilbage, som er for detaljerede og dermed ikke opfylder denne betingelse.

Erklæringen om nærhed bekræfter, at nærhedsprincippet i Maastricht-traktaten skal fortolkes i decentral retning, og derfor kan Kristeligt Folkeparti sige ja til Edinburgh-afgørelsen. Vi siger ja til det lovforslag, vi skal stemme om om lidt, og det er både en enig folketingsgruppe og et klart flertal i partiets hovedbestyrelse, der anbefaler dette ja. Nogle af partiets medlemmer finder ikke, at Danmark har opnået tilfredsstillende indrømmelser, og ønsker derfor at stemme nej, og den overbevisning har de naturligvis frihed til at arbejde for.

Maastricht-traktaten blev ikke ændret, men med Edinburgh-afgørelsen blev der sat en ny udvikling i gang i EF. Der blev lyttet til og taget hensyn til Danmarks synspunkter, Danmark fik sin sær aftale, stort set som partierne bag det nationale kompromis havde ønsket, og yderligere satte det danske nej gang i debatten om fortolkningen af Maastricht-traktatens afsnit om nærhed og åbenhed i EF-samarbejdet. Men det danske nej satte også kronen under pres, og vi fik en stigende rente, som er hæmmende for investeringer og beskæftigelse.

Edinburgh-afgørelsen dokumenterer, at de små lande har en væsentlig indflydelse på EF-samarbejdet, og et ja den 18. maj er en vigtig forudsætning for Danmarks fortsatte tætte tilknytning til EF.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Kristeligt Folkepartis ordfører havde nogle spændende betragtninger om flere forskellige ting i indledningen af sin tale, men jeg vil koncentrere mig om nogle bemærkninger om, at EF og Fællesskabet også skulle bruges til at samordne indvandrer- og flygtningepolitikken. Kristeligt Folkeparti gik ind for, at man skulle bruge midlerne så nær ved krigsområderne som muligt, i øjeblikket altså i eks-Jugoslavien.

Men med henblik på at samordne indsatsen vil jeg godt spørge, hvordan det hænger sammen med, at regeringen – som Kristeligt Folkeparti jo er en del af – netop i øjeblikket blokerer for en fælles EF-holdning til adskillige spørgsmål, der netop vedrører flygtninge- og indvandrerpolitik. Jeg tænker på, at Danmark som det eneste EF-land i øjeblikket tager forbehold over for at udarbejde en fælles EF-liste over sikre lande; man tager forbehold over for, at man kan afvise flygtninge, som kommer på et åbenlyst forkert grundlag, og man tager forbehold over for at lave en fælles liste over såkaldte modtagertredjelande, altså lande, som flygtningene kan sendes tilbage til.

Danmark er det eneste EF-land, der tager disse forbehold; regeringens flygtninge- og indenrigsminister har sagt, at man ikke har nogen umiddelbare tanker om at fravige dem, og det vil sandsynligvis ikke ske i Danmarks formandskabsperiode. Jeg synes, at de bemærkninger fra indenrigsministeren står i en skrigende modsætning og i en skrigende kontrast